

Vabilo mladim, da postanemo protagonisti Evrope

Bazovica, konec februarja 2014. Petdnevni obisk predstavnikov YEN-ovega odbora in delovnih skupin pri nas, v zamejstvu, v srcu Evrope. Trideset mladih bistrih glav in odprtih src prihaja po izkušnje v naše kraje. Spoznavat naše ljudi in gradit v svojih očeh podobo o nas, ki jo bodo nato ponesli v svojo manjšinsko skupnost, kjer bodo o položaju slovenske manjšine v Italiji debatirali, ga kritizirali in se tudi učili na naših lepih zgledih.

V luči tega smo si člani MOSP-ove mednarodne delavnice, ki z YEN-om sodeluje od same ustanovitve, in v sodelovanju z mladimi SSK, zavihali rokave, da bi jih sprejeli in pogostili.

Želimo si, da bi nas v tem obdobju obiskalo čim več mladih. Mladih, ki smo bili od vedno nosilci novosti in idealov. Mladih, ki smo vedno imeli moč in zagnanost, da predlagamo svetu spremembe in da svojo energijo porabimo za to, da se za uresničevanje sprememb trudimo. Mladih, ki odraščamo v zamejskem prostoru, ki se nad svojo družbo in navadami večkrat pritožujemo, pa ne znamo brez njih. Mladih, ki želimo biti nosilci novosti, pa smo bili večkrat že prezgodaj vpričo vsesplošne moralne in finančne krize prisiljeni, da se držimo ustaljenih navad in svoje energije usmerimo le v vsakdanje življenje.

Evropa ni ne v Bruslju ne v Strassbourgu, Evropa ni v svetlikajočih se parlamentih in kabinetih poslancev: Evropa je v narodih, ki jo sestavljamo, v naši kulturni in jezikovni

raznolikosti ter skupnih koreninah evropske civilizacije. Zavedamo se, da se mnogi letos sploh ne menijo za razne "EU-besede", češ da bodo letos evropske volitve in da bomo morali povsod poslušati poročila o preštevilnih evropskih projektih le zaradi politične propagande. Vedno več je ljudi, ki se jim zdita besedi "evropski projekt" le sinonim za trošenje denarja.

Mi pa verjamo v to, da številni fondi, ki so namenjeni evropskim projektom, ne bodo postali le sinonim za nepotrebne stroške, če jih bomo znali pravilno in namensko izkoristiti, ker se projekti ne dogajajo, projekte ustvarjamo mi. Mladi in manj mladi, manjšinci in »večinci«, ker cilj projektov ni ta, da se pritožujemo nad njihovim izvajanjem, temveč ta, da se znamo od njih čimveč naučiti in skupaj graditi boljšo Evropo.

Ko opazamo, da se v zadnjih mesecih v naši skupnosti ustanovljajo in obnavljajo pobude o sodelovanju med našo manjšino in drugimi slovenskimi manjšinami v sosednjih državah, si zaželimo, da nam bodo tovrstna sodelovanja res v pomoč, da bi se začutili bolj Evropejce. Da bi se znali drug od drugega učiti in stalno postavljati pod vprašaj ustroj naše manjšine. Da se ne bi pritoževali nad tem, da Evropa ne more razumeti naših težav, temveč da bi se znali Evropi predstaviti kot enotna slovenska manjšina, ki je v obstoječem sistemu dosegla veliko pravic in ki se lahko ponaša z visokim kulturnim nivojem ter je pripravljena sprejeti novosti in korakati z evropskim ritmom.

Samantha Gruden

(Obiščite nas na Facebook strani www.facebook.com/TudiMiSmoYen. Kontakt: ylctrst@gmail.com)

Maturantje izbirajo bodoči študij

Pripeljati slovenske in tuje študente
do solidnega znanja slovenskega jezika

Bliža se pomlad, za maturante je to čas razmisleka o nadaljnjem študiju. V prejšnji Rasti ste brali intervju, ki smo ga opravili s profesorjem Miranom Košuto, o študiju slovenistike na Univerzi v Trstu. V tej številki pa objavljamo še intervju s prof. Rado Lečič, lektorico slovenskega jezika na isti univerzi. Predavanja slovenščine so prilagojena znanju slovensko in neslovensko govorečih študentov.

Prof. Rado Lečič smo vprašali o njenih pričakovanjih, na kaj morajo paziti študentje, ko se učijo in nadgrajujejo slovenski jezik, da ga bodo znali prav uporabljati, ter kakšne težave opaža v znanju jezika pri študentih.

◆ **Katero raven znanja slovenskega jezika pričakujete od študentov?**

* Želim si, da bi slovenščino teoretično in praktično obvladali na vseh ravneh – glasoslovni, oblikoslovni, skladenjski in pravopisni. Poleg študija, predpisanega na fakulteti, si študenti veliko znanja lahko pridobijo samostojno, npr. z branjem knjig, poslušanjem slovenskega ra-

dia, gledališkimi predstavami ... Veliko je odvisno od njihove motivacije.

◆ **Katere pogoste napake v slovenščini opazate pri tržaških Slovincih in italijanskih študentih?**

* Študijski program je prilagojen tako Slovincem, ki že znajo slovensko, kot Italijanom, ki se vpišejo na študij brez znanja

slovenščine, zato so skupine na prvi stopnji triletnega študija ločene.

Nekaj napak, ki jih opažam pri tržaških Slovincih, je skupnih vsem Slovincem, precej pa jih je nastalo pod vplivom italijanskega okolja.

Pogoste napake so v naglaševanju besed, rabi svojilnega zaimka (moj/svoj), svojilnih pridevnikov (možev/ženin), stopnjevanju pridevnikov, spregatvi, povratnih in nepovratnih glagolih (učiti/učiti se), glagolskem vidu (odpreti/odpirati), sklonih, predlogih in veznikih (npr. ki/kateri).

V skladnji so napake zlasti v besednem redu, v pravopisu pa v rabi velike in male začetnice (Slovenec/slovenski) in postavljanju ločil, zlasti vejice.

Italijani se učijo vse od začetka in imajo najprej nekaj težav s skloni, a ker so v slovenščini dokaj jasna pravila, to zanje ni največja težava. Slovenščina postane težka šele z glagolskim vidom, torej dovršnimi in nedovršnimi glagoli (npr. Dolgo sem ga čakal, pa ga nisem dočakal.)

Prof. Rada Lečič.

Da bo slika popolna, objavljamo še nekaj misli študentk slovenistike Tamare Peteani in Elise Angeli, ki sta nam zaupali, zakaj sta izbrali prav študij slovenistike, njuna pričakovanja med univerzitetnem študiju in po zaključku le-tega. Tamara je zamejka, Elisa pa je italijanska študentka.

● **Zakaj si se odločila za študij slovenistike na Univerzi v Trstu?**

☆ *Tamara:* »Za študij slovenistike sem se odločila, ker sem hotela izpopolniti in poglobiti znanje slovenščine in poznavanje slovenske literature, pridobljenih v prejšnjih letih šolanja.«

☆ *Elisa:* »Slovenščino sem izbrala, ker se mi zdi uporabna pri komunikaciji s sosednjo državo, Slovenijo, ki je tako blizu nas in meji z našo deželo. Med drugim slovenščino uvrščamo med vzhodne jezike držav, ki so sedaj v razvoju.«

● **Si slovenščino izbrala kot drugi ali tretji jezik?**

☆ *Elisa:* »Slovenščino sem izbrala kot drugi jezik.«

● **Kaj pričakuješ od tega študija?**

☆ *Tamara:* »Pričakujem kakovostna predavanja, o čemer pa sem se že prepričala v prvem letu študija.«

● **Po končanem triletnem študiju jo nameravaš nadaljevati na magisteriju?**

☆ *Tamara:* »Seveda me zanima nadaljevanje študija na magisteriju v Trstu vključno z doktoratom.«

☆ *Elisa:* »Trenutno nisem še odločila, če nadaljevati z magisterijem ali ne. A v primeru da bi svojo univerzitetno pot nadaljevala, bi slovenščino gotovo študirala še naprej.«

● **Kje bi se rada zaposlila po končanem univerzitetnem študiju?**

☆ *Tamara:* »Zelo rada bi poučevala kot profesorica slovenščine in angleščine na zamejskih šolah ali v Sloveniji kot profesorica italijanščine.«

☆ *Elisa:* »Veselilo bi me sodelovati s kakšnim podjetjem, ki ima vezi s tujino in biti posrednik med njima. A v resnici v tem trenutku, ki je za Italijo tako zelo nesrečen, si pustim odprta vsa vrata, tudi če je moja prioriteta najti službo, pri kateri lahko 'izkoriščam' vse svoje jezikovno znanje, ki sem ga pridobila med študijem.«

Nika Čok
coknika@gmail.com

Fakulteta tujih jezikov in literatur blizu Marsovega polja na koncu tržaškega nabrežja.

Za konec zaželimo letošnjim maturantom, da bi se uspešno odrezali na letošnjem zrelostnem izpitu – maturi in dosti zadoščenj v nadaljnji življenjski in študijski poti.

Komur je slovenščina pri srcu, svetujemo, naj obiše **FAKULTETO TUJIH JEZIKOV IN LITERATUR UNIVERZE V TRSTU**, kjer bo na lastne oči spoznal, kaj vse nudi.

Vesela pomlad je zborovsko društvo, ki je nastalo leta 1978 na pobudo staršev, ki so gospoda Franca Pohajača kar dolgo časa prepričevali, da bi na Opčinah ustanovil pevski zbor.

Dvanajstega decembra 2013 je društvo obeležilo 35. obletnico delovanja. Dogodek smo praznovali 2. februarja letos, ko smo dekleta mladinske pevske skupine Vesela pomlad, v sodelovanju tudi z otroškim zborom, uprizorila slovensko spevoigro z naslovom Kresniček. To je zgodba o nagajivi kresnici, Kresničku, ki izgubi svojo lučko, zaradi česar se vsi norčujejo iz njega. Kresniček si na vse kriplje prizadeva, da bi spet našel svojo lučko – po njej povpraša rožice, polža, mravljo in še veliko drugih gozdnih prebivalcev, na koncu pa mu lučko vrne Sonce.

Pripravljanje te predstave je bilo po mojem mnenju res zahtevno, saj smo morali v njej z igranjem združiti še petje in ples. Zato smo sodelovali z baletko **Karmen Kobe**, ki nas je naučila koreografije, petje smo, predvsem solisti, vadili z našo zborovodkinjo, **Andrejo Štucin**, igro pa je režirala **Manica Maver**. Klavirska spremljava je bila zaupana **Jani Zupančič**. Omeniti pa je treba še nekaj sodelavcev, ki so bili prav tako pomembni za dobro izvedbo predstave; **Samuel Kralj** je skrbel za tehnično izvedbo, projekcijo je pripravil **Erik**

Gelletti, sceno in kostume pa je pripravila **Magda Samec**.

Nekatere izmed ostalih pevk sem prosila za mnenje o projektu.

Veronika Skerlavaj, ki je tokrat nastopila v glavni vlogi, Kresničku, je rekla, da se je med predstavo zelo zabavala, saj res rada poje in je bila tudi zadovoljna, da je pridobila neko novo, posebno izkušnjo. Poleg tega je z velikim veseljem

bolj navdušila za petje. Na odru je najbolj uživala med plesom z vilami.

Veronika De Luisa je rekla, da ji je bila predstava zelo všeč, poleg tega pa je bila tudi ona vesela, ker je prvič nastopila v muzikalu. Ko sem jo vprašala, če ji mogoče pride na misel kakšna smešna anekdota z vaj, me je spomnila, kako sva se na začet-

SOMPD Vesela pomlad z Opčin proslavilo svojo 35-letnico

“MUZIKAL” ZA OTROKE KRESNIČEK NAVDUŠIL MLADE PEVKE IN OBČINSTVO

pomagala mami Magdi pri šivanju in barvanju kostumov, ki so bili vsi zelo lepi in so brez dvoma ovrednotili celotno igro.

Tina Busan se je komaj letos pridružila Veseli pomladi, tako da je bil Kresniček eden izmed njenih prvih nastopov z zborom. Ker pa je imela že prej veliko izkušenj z gledališčem, mi je povedala, da se ji pripravljanje te igre ni zdelo posebno težko, vsekakor pa je bila zelo zanimiva izkušnja, ki jo je še

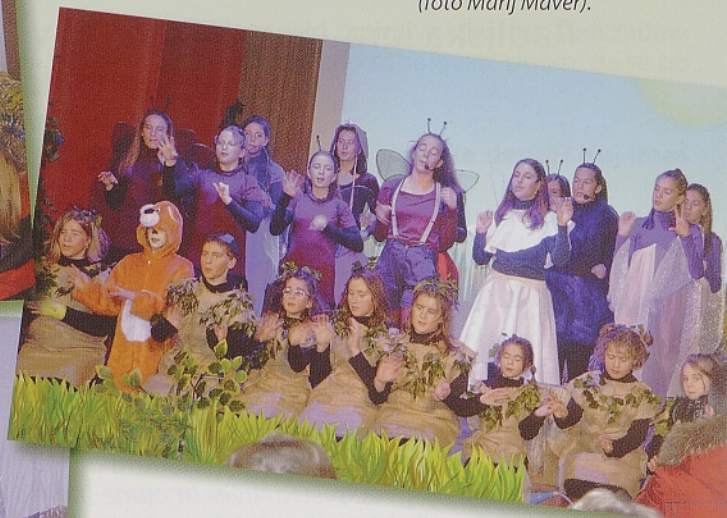
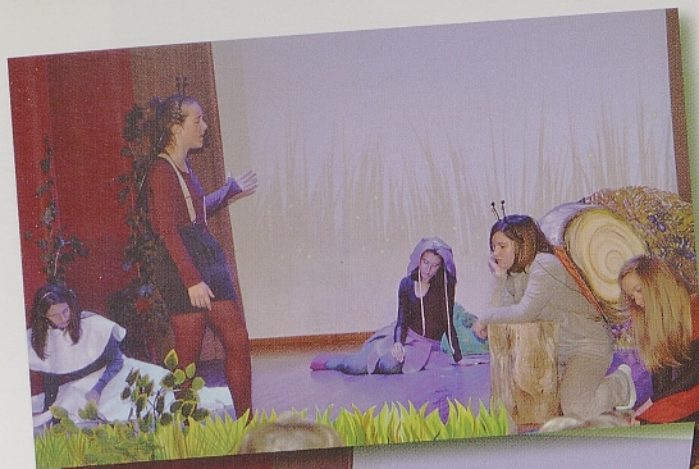
ku medve med zadnjim plesom zaletavali vsakič, ko sva se morali zavrteti. Do tega pa je prihajalo pravzaprav po krivdi mojega kostuma: igrala sem namreč polža, zaradi česar sem na hrbtu nosila veliko hišico, ki je bila zelo lepa, vendar v takih primerih tudi malo v napoto.

Urška Petaros je priznala, da je imela med nastopom kar nekaj treme. Tokrat je namreč prvič

Otroški zbor Vesela pomlad (levo).
Zgoraj z leve: Manica Maver, Andreja Štucin, Jana Zupančič in Karmen Kobe.

Nekaj utrinkov s slovenske spevoigre Kresniček
(foto Marij Maver).

nastopila kot solistka, zato je bila nervozna, predvsem na generalki (ki je bila odprta za publiko). Vsekakor pa je vseeno dobro izpeljala svojo vlogo, in ta izkušnja se ji je zdela lepa in koristna.

Za nekaj vtisov o predstavi sem prosila tudi zborovodkinjo **Andrejo Štucin**, ki je povedala: "Poleti sem intenzivno razmišljala, s kakšnim programom bi se dekleta predstavila ob 35. obletnici delovanja Vesele pomladi. Med vso zbrano glasbeno literaturo sem izbrala Kresnička Radovana Gobca, ker se mi je delo glede na vokalne sposobnosti deklet zdelo primerno tako po zahtevnosti kot tudi po zasedbi. Zavedala sem se, da bo ta projekt poseben izziv tudi za pevke, saj bodo morale na odru zdru-

ževati več elementov hkrati in sicer petje, igro in ples. Vloge so jim bile dodeljene na podlagi še drugih talentov, ki jih ima vsaka posameznica.

Predstava je res zaživela v pravi in dovršeni izvedbi, kot sem si želela že od samega začetka. V največje zadoščenje mi je, da so bile pevke na odru predane in prepričljive v svoji vlogi. Enostavno so na odru blestele in očarale tako mlajše kot malo starejše poslušalce v nabito polni dvorani.

Lahko rečem, da sem imela pri izdelavi tega projekta čudovite sodelavce, s katerimi smo se stalno dopolnjevali; s tem mislim na pevke, strokovne sodelavke, odbornice in veliko prostovoljnih sodelavk in sodelavcev, ki so na različne načine pomagali in pripeljale projekt do takega nivoja. Hvala vsem!"

Mojca Petaros
mojcap@tiscali.it

*Obiščite nas na Facebook strani
Mldps Vesela pomlad*

Mosp in Slovenski kulturni klub razpisujeta

Literarni natečaj posvečen Alojzu Rebuli

Mladi iz društev MOSP in Slovenski kulturni klub so se odločili, da bodo letošnji literarni natečaj posvetili tržaškemu pisatelju, ki bo v letošnjem letu praznoval svoj 90. rojstni dan.

Natečaj je namenjen mladim iz zamejstva do 25. leta starosti. Tema in oblika sta prosti, organizatorji pa bodo ponudili nekatere citate iz Rebulovih del kot možnost navdiha.

Dela lahko pošljete na **MOSP-SKK, Ul. Do-**
nizetti 3, 34133 Trst, ali pa na **mosp-skk@hot-**

mail.it najkasneje do **PETKA, 12. APRILA 2014.**

Prispevki morajo biti podpisani le s šifro ali psevdonomom, v ločeno zaprto kuverto z isto šifro ali psevdonomom pa priložite naslednje podatke: ime in priimek, naslov, letnik rojstva, predvsem pa telefonsko številko. V primeru, da prispevek pošljete po e-mailu, lahko podatke vključite v mail sam.

Sledite in pridružite se nam preko Facebooka, v skupini Mosp in Slovenski kulturni klub.

Radijska igra Janeza Povšeta v produkciji Radijskega odra
na valovih Radia Trst A

VSI SMO MLADI

radijska igra za mlade o mladih

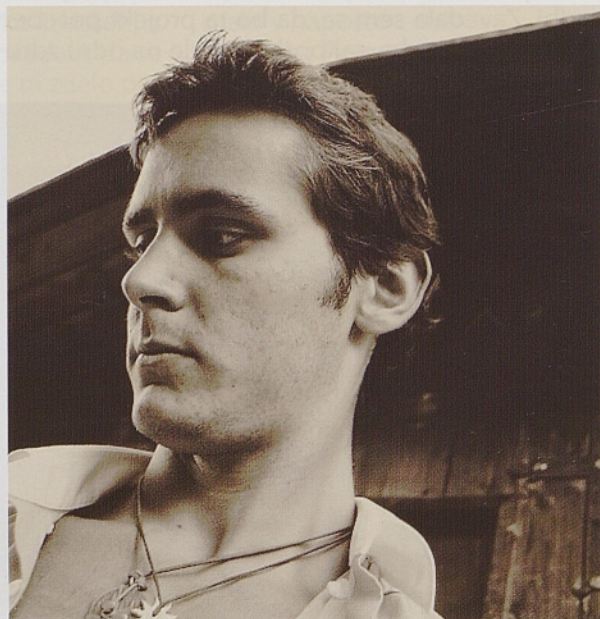
Zabavna radijska nadaljevanka za mlade in manj mlade! Kdor je poslušal Radio Trst A ob sobotah popoldne od konca decembra do začetka februarja, je lahko sledil zgodbi 17-letnega Robija, njegove sestre Nives in njune (ne)tipične zamejske družine. Vse si je zamislil Janez Povše, goriški publicist, kulturni delavec, avtor številnih dramskih tekstov in radijskih besedil. Na pobudo programskega oddelka Radia Trst A in s koordinacijo Suzi Bandi je Radijski oder realiziral šest oddaj po približno pol ure.

Šlo je torej za povsem originalno, avtorsko delo, pri katerem so bili soudeleženi tudi mladi sami. Igro so obogatili z moderno glasbeno kuliso, sestavljeno iz pop rock uspešnic, ki jih mladi radi poslušajo. Glavni vlogi sta bili zaupani Matiji Ruplu (Robi), sicer absolventu na AGRFT v Ljubljani, in članici mlajše generacije Radijskega odra Juliji Berdon. Oba sta se za dramsko umetnost navdušila v vrstah amaterskih gledaliških skupin MOSP-a in Slovenskega kulturnega kluba in se izpopolnila pri gledališki šoli StudioArt. Matijo je drugače možno videti v igri Rokovnjači SNG Nova Gorica, januarja je začel z vajami za novo predstavo, prav tako v Novi Gorici, pripravlja pa tudi diplomsko predstavo Kaligula. Julija je diplomirala na tržaški leposlovni fakulteti, trenutno pa je polnozaposlena mamica. Ob njiju v igri nastopajo še Andrej Pisani (oče), Marinka Počkaj (mama), Jure Kopusar (stric), Anka Peterlin (teta), Daniel Simonetig (prijatelj Diego) in Tomaž Susič (prijatelj Simon), ki je obenem podpisal tudi režijo. Ton in montaža sta bila zaupana Vasji Križmančiču. Režiser Tomaž Susič je že dolgoletni član Radijskega odra, prvič pa se je lotil režije radijske igre. Sicer pa je profesor angleščine.

Matijo, Julijo in Tomaža smo povabili na naš (zdaj že običajen) skupinski intervju, da bi bolje predstavili ta projekt in njihov doprinos k njegovi uresničitvi.

► **Kakšna je bila tvoja vloga v radijski igri? Te je tvoj junak oz. zgodba kaj spomnila na tvoja najstniška leta?**

- **Matija Rupel:** Dobil sem vlogo Robija, najstnika, ki vse svoje misli spravi v dnevnik. Od tu izhaja specifičnost igre: dolgi monologi, ki razlagajo stvari za nazaj in jih nakažejo za naprej, nato pa sledijo srednje dolgi dialogi oziroma prizori. Čisto odkrito, težko bi se prepoznal v vlogi, rekel bi, da mi je dogajanje vzbujalo marsikatero asociacijo na gimnazijska leta, vsak izmed nas ima oziroma je imel bolj ali manj podobne probleme, čisto poistovetenje pa se najbrž ni zgodilo zaradi dejstva, da so mi ta najstniška leta še vedno uganka in zaenkrat še ne razumem, kaj se mi je takrat dogajalo.
- **Julija Berdon:** Moja junakinja je precej samozavestna, ve, kaj hoče, je zagnana, čeprav stalno spreminja svoje mnenje in poglede. Jaz nisem bila taka, zato se s tega vidika nisem prepoznala. Matijeva vloga pa je zelo posrečena, zelo me

je spominjala na situacije iz najstniških let. Moja vloga je nekoliko atipična, ker se mi zdi, da so dekleta v tistih letih nekoliko bolj nesigurna, kot je moja junakinja. A morda sodim le po sebi, ker je pa tudi res, da takrat mislimo, da že vse vemo in se s tega vidika navzven kažemo samozavestni.

- **Tomaž Susič:** Igro sem režiral, odigral pa sem tudi manjšo vlogo najstnika. Hvala Bogu me zgodba ni spominjala na situacije iz mojega življenja, ker če bi imel tako prifrknjeno družino, bi ponorel ... Šalo na stran, Povše nalašč ironizira in poudarja napake sodobne družine, vse v smešnem ključu. Robi je tipičen najstnik, ima starša, ki sta vsak po svoje nevrotična, sorodnike iz Slovenije, ki so tudi malo čudni, sestro, ki ima dvojno ljubezensko razmerje in se ne zna odločiti med dvema oboževalcema – vsak mu teži po svoje, on pa bi želel samo miru, zato da bi izgubljal čas na Facebooku ... V prikazanem konfliktu med starejšo in mlajšo generacijo pa sem se prepoznal: bila je aktualna v mojih časih in je aktualna še zdaj.

▶ **Kako bi ocenil/a to izkušnjo v sklopu radijskega medija?**

- **Matija:** Izkušnja je bila vsekakor odlična, zamisel se mi zdi zelo dobra in upam, da so bili poslušalci istega mnenja. Radijska igra oziroma radio je specifičen medij, o katerem priznam, da z njim nimam še dovolj izkušenj, v primerjavi z gledališčem zahteva drugačno spopadanje z likom.
- **Julija:** Ni bila moja prva radijska izkušnja, z Radijskim odrom sodelujem že vrsto let. Kot vse te izkušnje pa je bila zelo pozitivna in zanimiva, ker me je obogatila iz osebnega in profesionalnega vidika. Bila mi je tudi zelo všeč, ker sem se po več letih spet srečala z Matijo in Juretom (Kopušarjem – op. ur.), s katerima smo nastopali v gledališki skupini MOSP-a in Slovenskega kulturnega kluba še kot dijaki.

- **Tomaž:** Bila je zelo zanimiva izkušnja, tudi zabavna, ker so igralci lepo sodelovali. Upam, da se bo še nadaljevala.

▶ **Radijski mikrofoni ali odrske deske? Kaj imaš raje?**

- **Matija:** Zagotovo lahko rečem, da če bi moral izbirati med mikrofonom in gledališko dvorano, bi izbral slednjo.
- **Julija:** Težko vprašanje. Ne vem, če bi izbrala, oboje mi je všeč. Če bi se prav morala opredeliti, bi se morda za oder, a samo, ker sem tam začela.
- **Tomaž:** Rekel bi: gledališke deske ti dajo vedno nekaj več, nenazadnje kontakt s publiko, ki ga pri radiu ne moreš imeti. Ima pa tudi radio svoje prednosti: lahko na primer popravljaš napake, lahko premisliš in sproti dodelaš stvari ... Oboje je privlačno!

▶ **Kaj bi v mesecu, ki ga Slovenci običajno posvečamo svoji kulturi, zaželel vsem mladim navdušencem dramske umetnosti?**

- **Matija:** Mladim navdušencem za dramsko umetnost želim samo veliko dela, izkušenj in strasti pri ustvarjanju. To je tudi edino voščilo, ki bi ga želel zase.
- **Julija:** Mladim želim, da bi čim več uživali in ustvarjali v gledališču ...
- **Tomaž:** Da bi sledili tudi ustvarjanju preko radijskega medija. In da bi se oglasili, če imajo ideje in navdih – bodisi za nastopanje v gledališču kot na radiu, bodisi če čutijo ustvarjalno žilico in bi radi kaj napisali. Mladih avtorjev praktično ni, zato so vedno dobrodošli. Zato naj se kar opogumijo in pridejo na dan s svojimi idejami in projekti!

V Žabnicah v organizaciji Mladih za prihodnost

Srečanje Mladih Slovencev iz Italije in Madžarske

Mladi za Prihodnost (to smo mladi pri Slovenski skupnosti) smo si v letošnjem letu zadali nov izziv; želeli bi ustanoviti koordinacijo, ki bi združevala mlade »zamejce« iz Italije, Avstrije, Madžarske in Hrvaške. Ideja se nam je porodila v prejšnjem letu, ko smo ugotovili, da premalo poznamo realnost drugih slovenskih manjšin. Sicer že nekaj let sodelujemo s skupino iz Gorskega Kotarja in smo bili enkrat na obisku na avstrijskem Koroškem, vendar so bili naši dosednji stiki precej redki. Menimo namreč, da bi skupna koordinacija lahko spodbudila medsebojne stike in pripomogla k širjenju dobrih navad pri reševanju problemov, s katerimi se soočajo slovenske manjšine. V ta namen smo sredi januarja v Žabnicah priredili prvo tovrstno srečanje. V kočo sv. Jožefa smo povabili mlade slovenske narodne skupnosti, ki živijo zunaj meja republike Slovenije. Namen srečanja je bilo medsebojno spoznavanje in načrtovanje bodočih skupnih dejavnosti. Našemu vabilu so se sicer odzvali le Slovenci iz

Madžarske, ki delujejo kot porabska sekcija Kluba prekmurskih študentov, ker se zaradi študijskih obveznosti predstavniki drugih dveh manjšin srečanja niso mogli udeležiti.

Vikend smo pričeli s spoznavnimi igrami, nato je vsaka skupina na kratko predstavila stanje slovenske narodne skupnosti v svoji državi in manjšinsko organiziranost, skupno druženje pa smo zaključili z nedeljsko smuko na Svetih Višarjah. Veliko smo se pogovarjali. Beseda je tekla tudi o problemih, s katerimi se soočamo; najbolj pa smo se zaustavili pri šolanju v slovenskem jeziku, financiranju narodne skupnosti in pomanjkanju vidne dvojezičnosti v javnosti. Po temeljiti analizi trenutnega stanja smo svoj pogled uprli v prihodnost. Kot cilj smo si zastavili okrepljeno sodelovanje s Slovenci na Madžarskem, s katerimi bomo v prihodnjih mesecih obiskali mlajše pripadnike slovenske narodne skupnosti v Avstriji in na Hrvaškem.

Prihodnje skupno srečanje mladih vseh štirih manjšin bo potekalo v Ljubljani.

Zahvaljujemo se Uradu Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu za podboro in delno sofinansiranje projekta.

MzP
sipele@libero.it

Obiščite nas na Facebook strani
Mladi za prihodnost

